

Prædiken søndag d. 20. april 2025

Metodistkirken i Odense

©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Salme 118, 2.14-24 & Apg 10, 34-43 & 1. Kor 15, 13-14.20-27 & Joh 20, 1-18

Langfredag var lang for disciplene.

De var stadig chokerede over, at Judas havde forrådt deres Herre, og over at Jesus faktisk var blevet taget til fange.

De var rystede over den tortur, som romerne havde udsat ham for, men endnu værre havde det været at se ham gå ad Via Dolorosa mod Golgata-højen.

Tornekronen på hans hoved var alt andet end en glorie. Når man så på ham, kunne man næsten mærke tornene i sin egen hovedbund.

Han var så afkræftet og forpint, at han knapt nok kunne bære tværbjælken gennem folkemængden, som hånede ham, sparkede og slog ham.

Tænk sig, at det var de samme mennesker, som havde modtaget ham med palmegrene og hosanna – råbet og bønner om frelse.

Det var præcis det, som skulle til at ske, men det anede de jo ikke noget om. De var gale af blodtørst.

Så hang han der på korset sammen med røverne. Det er et syn, der har brændt sig ind i nethinden.

2 af 6

Ligeegyldigt hvor meget man gnubber sig i øjnene, så forsvinder det ikke.

Korsfæstelsen har brændt sig fast. Da han døde, forsvandt lyset, og det er, som om det ikke er kommet tilbage.

Alle håb, alle drømme, al hans snak om Guds rige ...

Stilheden larmede og susede for ørerne, da han blev lagt i graven.

Så stod man der, kiggede på hinanden i rådvildhed.

Hvad nu?

Ikke engang Peter virkede til at have ord.

Jo jo. Jesus havde jo sagt, at han skulle lide, dø og opstå igen. Men denne grusomme død var ret overbevisende. Sådan virker døden nu engang på os.

Os, der er samlet i kirken, kender historien. Påsken er som den film, man har set mange gange – man ved, hvad der kommer.

Men det gjorde disciplene ikke.

Jo, de havde fået fortalt, at han skulle opstå, men ansigt til ansigt med hans død, så oversteg det alligevel deres tro.

De havde opgivet alt for at følge efter ham. Det hele fes ud i sandet: korsfæstet, død og begravet!

Det var, hvad det kunne blive til.

Påskeden er, hvorfra alt liv begynder!

Det er historien om, at det, som for os ser ud som en ultimativ slutning, faktisk i kraft af Guds nåde er en smuk ny begyndelse.

Denne nye begyndelse er så vild, at vi nok aldrig med vores forstand kommer til at fatte det. Og det er OK.

Denne nye begyndelse er så vild, at selvom vi ikke forstår det, så er Paulus meget tydelig på, at opstandelsen fra de døde også betyder, at vi skal gøres levende sammen med Kristus. Det er jo, om muligt, endnu vildere. Men ikke desto mindre er det påskens budskab.¹

Selve Jesu opstandelse fra de døde – det, som jeg omtaler som absolut centrum i evangeliet om Jesus – er omgærdet med mystik.

Vores bibel, som jo ellers ikke mangler detaljerighed, er larmende tavs om selve Jesu opstandelse. Opstandelsen sker om natten, hvor ingen er ude.

Den sker i det mørkeste mørke, før lyset kommer. Men den er lys og forudsætning for lyset i menneskers liv.

Der er ingen beretning om, hvordan det går til, da Jesus opstår. Det findes ikke i nogen af de fire evangelier. Så det er der stadig mystik omkring.

I det apokryfe skrift *Peters evangelium* er der en meget farverig beskrivelse af selve opstandelsesscenen. Den skal jeg spare jer for her, men jeg vil nævne, at det er en

¹ JF. 1. Kor 15.

4 af 6

del af de sendte episoder af podcasten *Bibelen Leth fortalt*.

Hvorfor er en så central begivenhed ikke skildret i vores bibel?

Groft fortalt, så er de fire evangelier øjenvidneskildringer til Jesu liv. Dette er forenklet sagt, for de har hver for sig en lang og kompliceret tilblivelseshistorie, som teologerne kan få lang tid til at gå med.

Svaret er i al sin enkelthed, at der ikke var nogen, som så selve opstandelsen, og derfor er den ikke med. For mig styrker det Bibelens autoritet, at man lever med, at noget så centralt ikke er beskrevet.

I de kommende uger vil vi se, hvordan der er masser af beretninger om disciplenes møder med den opstandne Jesus.

Det har de oplevet. Det er beskrevet.

Her påskedag er det Johannesevangeliets beskrivelse af opstandelsens morgen, vi har læst.

Det er mørkt. Maria Magdalene, som er en af kvinderne i Jesu følge, er på vej ud til graven. Da hun kommer derud, ser hun, at stenen er væltet bort.

Så ved hun, at der er noget helt galt, så hun løber tilbage til disciplene – til Peter og den discipel, Jesus elskede. Dermed bliver det Peter og Johannes.

De løber ud til graven. For nogle uger siden lod jeg jer det vide, at mænd, der løber, er no-go ... men det gør de

her. De løber, og de venter ikke på hinanden. Johannes kommer først.

Han tør ikke gå ind – eller også venter han på Peter – men han kigger ind i graven og ser linnedklæderne og klædet, Jesus havde haft om hovedet, ligge der. Peter når frem og braser ind i graven. Johannes følger efter. De ser den tomme grav og linnedklæderne ligge der.

Disciplen, som var kommet først – Johannes – så linnedklæderne, og så troede han, fordi han også huskede Jesu ord om, at han skulle lide, dø og opstå. Påskemorgen er det dog ikke mændene, som er i fokus i en ellers patriarkalsk verden.

Disciplene gik nemlig hjem, mens Maria, som også var nået ud til graven igen, stod udenfor og græd. Også hun bøjer sig ind i graven, men nu sker der ting og sager. To engle sidder derinde – en ved hovedenden og en ved fodenden. De siger til hende (præcis som i Emmas sang): “Hvorfor græder du?”

Hun vender sig om og ser Jesus stå der. Hun kan ikke tro det, så hendes hjerne leder hende til konklusionen, at det er havemanden.

Også Jesus spørger hende: “Hvorfor græder du?” Hun kan slet ikke forstå, hvad der sker. Det ville jeg nok heller ikke kunne. Men Jesus afbryder hendes talestrøm ved at sige hendes navn: “Maria!” Da Jesus siger hendes navn, giver alt mening.

Jesus er opstået.

Maria er den første, som har set den opstandne Jesus. Hun er øjenvidne, og hendes beretning har vi her i Johannesevangeliet.

Opstandelsen er en gamechanger, som gør, at hvad der ligner enden, er en ny begyndelse.

Og det gælder i mange af livets forhold – der er en ende, men der er alligevel mere forude, fordi det er en ny begyndelse.

Selv døden, som bestemt ligner en ultimativ ende, er i opstandelsens lys forvandlet till en ny begyndelse.

Venner, som kristne skal vi leve højt på det og løfte det håb op, for det er gode nyheder, ikke bare for os, men for hele verden.

Glædelig opstandelsesdag – glædelig påske!

Amen

Salme: 180 “Dine hænder er fulde af blomster”